

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 542/2016
28.12.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Јелене Боровац и Звездане Лутовац, чланова већа, у радном спору тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Снежана Станић, адвокат у ..., против туженог „ББ“ ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу број Гж1 3192/15 од 12.01.2016. године, у седници већа одржаној 28.12.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу број Гж1 3192/15 од 12.01.2016. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Нишу број Гж1 3192/15 од 12.01.2016. године је одбијена као неоснована жалба тужиоца и потврђена је пресуда Основног суда у Нишу број П1 398/15 од 09.10.2015. године, којом је одбијен тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се поништи као незаконито решење туженог о престанку радног односа број 33/11 од 27.01.2015. године и да се обавезе тужени да тужиоца врати на рад и призна му сва права на раду и по основу рада, као и захтев за накнаду трошкова парничног поступка, све у року од осам дана. Одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Против правноснажне пресуде апелационог суда тужилац је изјавио благовремену ревизију због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао правилност побијане пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11 и 55/14), па је оценио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеним чињеницама тужилац је обављао послове ... код туженог све до доношења решења о отказу уговора о раду од 27.01.2015. године. Тужени је тужиоцу дао отказ зато што је 13.01.2015. године од стране Контроле затечен са две искоришћене карте које нису из његовог задужења нити су из задужења рачунополагача туженог, а пронађене су у блоку задужених карата за прву зону. Тога

дана тужилац је по распореду рада радио на линији од 04,50 часова до 12,40 часова, а контрола је извршена у 04,45 часова. Радно време возача се рачуна у складу са упутством за обрачун времена за обављени рад и време проведено на раду којим је прописано да се радно време возача састоји од времена припреме, времена распреме, времена вожње и дневног одмора.

На основу овако утврђених чињеница нижестепени судови су правилно оценили да је тужилац повредио радну дужност и да је решење о отказу уговора о раду законито на основу члана 179. тачка 2. Закона о раду.

Одредбом члана 179. став 1. тачка 2. Закона о раду („Службени гласник РС“ број“ 24/05, 61/05, 54/09 и 32/2013), је прописано да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом ако за то постоји оправдани разлог који се односи на радну способност запосленог, његово понашање и потребе послодавца и то ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе учињену општим актом или уговором о раду.

По оцени Врховног касационог суда правилно су нижестепени судови ценили одредбу члана 19. тач.1. и 5. Уговора о раду којим су предвиђени разлози за отказ уговора о раду, као и одредбе Колективног уговора, посебно одредбе става 2. Колективног уговора и то тач. 3. и 5. којим је предвиђено да се под несавесним и немарним извршавањем радних обавеза нарочито сматра препродаја појединачних карата за вожњу као и свака злоупотреба карата које су већ биле у оптицају. Под овом повредом радне обавезе подразумева се и поседовање таквих карата у току рада на линији, непосредно пре поласка на линију, као и непосредно после завршетка рада на линији, као и поседовање карата које нису из личног задужења рачунополагача који продаје карте. Под забрањеним поседовањем ових карата подразумева се како поседовање у току рада на линији, тако и поседовање непосредно пре изласка на линију, односно поседовање непосредно након завршетка рада на линији.

Из утврђених чињеница произилази да је несумњиво утврђено да је тужиоцу радно време било у току јер је контрола извршена непосредно (пет минута) пред полазак на линију, да је у блоку тужиоца Комисија пронашла две карте које су биле искоришћене, да је тужени законито спровео процедуру отказа, јер је тужиоцу доставио упозорење у складу са одредбом члана 180. Закона о раду, а потом је донео решење о отказу уговора о раду уз правилну примену материјалног права.

Тужилац у ревизији доказује другачије чињенично стање од утврђеног, а што не може бити ревизијски разлог (члан 407. став 1. ЗПП).

Врховни касациони суд је утврдио да је материјално право правилно примењено, па је ревизију тужиоца оценио као неосновану и одлучио као у изреци на основу члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа - судија
Предраг Трифуновић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић